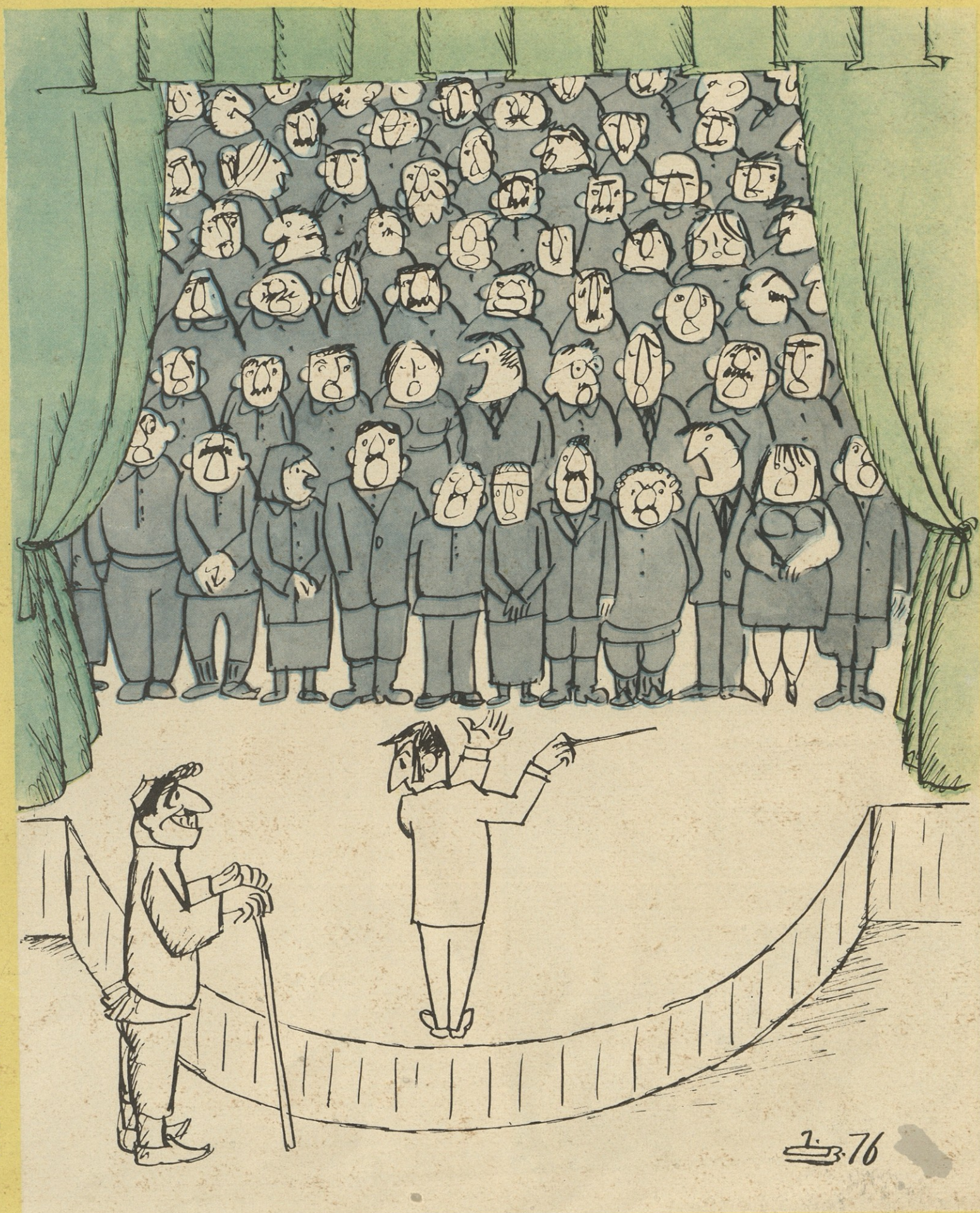

ბაგოტაის 53-ე წელი, (№ 1483). სექტემბერი, 1976. ფასი 20 კაპიკი.

ნ.ბ. გ. ფირცხალავანი

76

— გვაცალეთ, ბატონო, შრომის სიძღვრას ვსწავლობთ!
— ვინაა შრომის სიძღვრის და იმ გაცალეთ შრომის სიძღვრას!

ილუზიონისტები

კლბათ, გიჭამიათ იმერული ხაჭაპური! თუმცა, რა საკითხავია! იმერული ხაჭაპურის სახელი გასცდა იმერეთის ფარგლებს. კახეთში ისეთ იმერულ ხაჭაპურს გამოგიცხოვენ, შენი მოწონებულ! ლუარსაბს არ გაახსენდა, თორემ ჩიხირთმას იმერულ ხაჭაპურს ამჯობინებდა. შეიძლება, არც ჰქონდა ნაჭამი და, აბა, რა გაახსენებდა?... იფ, იფ, იფ! რა სჯობს კეცზე გამომცხვარ იმერულ ხაჭაპურს, ყველი რომ ცომზე მეტი აქვს! ჭყინტი ყველი! იმერული ყველი! ჰო, მართლა, იმერულ ხაჭაპურს აუცილებლად ყველი უნდა.

— ყველი უნდა, აბა, არა? — იტყვის ზესტაფინელი.

უნდა ვითომ? — გკითხავთ მე — არ უნდა! — გეტყვიან საჩაიე „სინათლის“ მესვეურები. თუ ეჭვი გეპარებათ, მიბრძანდით საჩაიეში, გამოართვით 40 კაპიკად იმერული ხაჭაპური და თუ შიგ ერთ გრამ ყველს იპოვით, ეს ულვაში მომპარსეთ! კი, ბატონო, დაგენაძლევებით, ვისაც გინდათ! მე თვითონ გახლდით ახლახან კაფეში. გამოვართვი იმერული ხაჭაპური (ცხელი კი იყო, არ დაგმალავ), ერთიც ყავა ავიღე, ხელდახელ შეზავებული, და, როცა ხაჭაპური შუაზე გავტეხე... თი, საოცრება! ყველის მაგივრად, აველი ცომი შემრჩა ხელში...

— რა არის ეს?! სად არის ყველი?! — ვიყვირე გაოცებულმა.

— გაქრა, ბატონო! გვიპარა! მასე იცის ჩვენმა ყველმა! უცებ, თვალსა და ხელს შუა, გაქრება ხოლმე! — მიპასუხა პასუხისმგებელმა მანდილოსანმა.

ერთი ქუთაისური ნათქვამი გამახსენდა:

— ბიჭო, ჭიჭიკია, სოსიეს დედა ხაჭაპურს აცხობს, რომ ჩაგბეჩავ, ყველი ჭიჭიკამდე მიგყვება! ისეთს კი არა, დედაშენი რომ აკეთებს: გატეხავ თუ არა, ყველი კამათელივით რომ ამოვარდება ხაჭაპურიდან!

წესიერი ხაჭაპური სცოდნია ჭიჭიკიეს დედას, ყველს სდებს თურმე ხაჭაპურში.

საჩაიე „სინათლეში“ კი, როგორც აქაურმა მესვეურებმა განაცხადეს, ყველი სადღაც ქრება, თრთქლდება...

საინტერესოა, როდის ქრება ყველი — ცომში ჩადების დროს, თუ ცომში ჩადებამდე?

როცა ვკითხე, თქვენი მზარეული ილუზიონისტი ხომ არ არის-მეთქი, თბილისის საჩაიე „სინათლის“ თანამშრომლებმა ერთხმად მიპასუხეს, კიო!

კიო

ნახ. მ. აბაშიძისა

გასული წლის სექტემბერში „ნინამა“ (№ 17) გამოქვეყნა კრიტიკულ-მამხილებელი წერილი — „რეხსორანი „ოდის“, სადაც ვაკრიტიკებელი იყო ორგანიზაციის რაიკომპაკეშირის რესტორან „ოდის“ მუშაები ვაჭრობის წესების დარღვევისათვის.

საქ. კ. ორგანიზაციის რაიკომმა განიხილა ანიშნული წერილი, მიიღო სათანადო ზომები და პასუხაც გამოგიგზავნა: „...გამომკვეთნებულ კრიტიკულ წერილში — „რეხსორანი „ოდის“ — მოყვანილი ფაქტები სწორია.

რაიკომპაკეშირის გამგეობის მიერ რესტორან „ოდის“ მუშაებზე ანგარიშით დადგინდა საბოლოო ვაჭრობის წესების დარღვევისათვის განთავსებული დაკავებული თანამშრომლებიდან, რესტორანის დირექტორს — გ. მავაპარიანს უკონტროლოებისათვის გამომცხვარა სასტიკი საპენალური დაგმობისათვის. ლ. ლომიძე სინამაჟი აღარ მუშაობს.“

ზუსტად ერთი წლის შემდეგ:

დასავლეთ საქართველოსაკენ მიმავალი, რიკოთის უღელტეხილზე გადავდით თუ არა, ხევი ჩადგმულ მამაპაპურ ფაცხას მოგვართ თვალი. დოლ-გარმონის ხმა მდინარის ხმას ფარავდა. მოჩუხჩუხე ჩანჩქერებს შუა ჩიტის ბუდესავით ჩადგმული ფაცხა ბუნების წიაღში ნებიერობდა...

— რას გვაჭმევთ? — ვიკითხეთ.

— რას მიირთმევთ, ბატონო?! — მოგვმართა იმერული ზრდილობითა და მოკრძალებული ღიმილით ოფიციალტმა ქალმა.

— ხომ შეიძლება, თქვენს ფაცხაში ჩვენი ჩეხური ლუდი დავლიოთ?

— თუ გაქვთ, დალიეთ, ვინ გიშლით?!

ხელს მართლაც არავინ გვიშლიდა. პირიქით, შეკვეთა წამსვე მაგიდაზე გაჩნდა: პამიდორისა და კიტრის სალათა, მჭადი, ყველი, ხუთი მწვადი, სამი ლიმონათი, ერთი ბოთლი „ბორჯომი“, ორი სოუსი.

ვჩქარობდით და ფულის გადასახდელად ბუფეტთან მივედი.

— 37 მანეთი! — დინჯად წარმოთქვა მებუფეტე ნიკოლოზ გიორგაძემ და საანგარიშოზე სამი და შევიდი კოჭი ჩამოაგდო.

ბუფეტთან სამნი ვიდექით და სამ ხმაში ამოვილულულეთ:

— ხომ არ გეშლებათ?!

— ბოდიში, ბატონო, 27 მანეთი! — იყო პასუხი და ერთი კოჭი ჩვენს სასარგებლოდ უკან დაბრუნდა.

— კიდევ ხომ არ გეშლებათ?!

— არა, როგორ გეკადრებათ!

— გთხოვთ, ანგარიში დაგვიწეროთ!

ეს კი ეუცხოვათ, ეტყობოდათ, პირველად ასრულებდნენ ამ „რთულ“ საქმეს.

თეთრ ხალათებში გამოწყობილი „უ თ ო ფ ო ყ ა ჩ ა დ ე ბ ი“ — ნიკოლოზ გიორგაძე, ვაჟა გელაშვილი და გრიგოლ სალდაძე ერთი საათის განმავლობაში ანგარიშობდნენ ჩვენს დანახარჯს, ძალიან უნდოდათ როგორმე 27 მანეთი მიეღოთ ამოცანის პასუხად.

ოფლი წურწურით ჩამოსდიოდათ ძარღვებგაწყვეტილი შუბლებიდან. ხუთი მწვადი ხუთმაგად იანგარიშეს, სამკაპიკიანისოდენა ოქროსფერი მჭადები ოქროს თუმნიანებად მოგვაჩვენეს და ზედ ჩვენივე ჩეხური ლუდიც მიაყოლეს...

— ვაშა, მივიღეთ! — ამოისუნთქეს.

ანგარიშსწორების დოკუმენტი რელაქციაში წამოვიღეთ. უსინდისოდ ნაანგარიშევი ფული „ფაცხაში“ დავტოვეთ და ნერვებდაწყვეტილები გავუდექით გზას.

როდემდე ვიაროთ ამ გზით?!

სამშუხაროდ, პარტიის წევრებს შორისაც არიან ეგრეთ წოდებული „ხალასი სიმართლის“ მაძიებლები, რომლებიც სინამდვილეში კლისმწამებლები აღმოჩნდებიან ხოლმე, დასახული აქვთ ბინძური მიზნები. ისინი ატლახებენ ბევრი ზემდგომი ორგანოს კარს, წერენ საჩივრებს, აცდენენ მუშაკებს.

საქ. კპ ცკ-ის III პლენუმის მასალებიდან

პიღვანე უფრო სერიოზული ყურადღება უნდა დაუთმოს უმაღლესი განათლების მქონე კადრების მომზადების დონის ამაღლებას. ჩვენში ჯერ კიდევ ბევრია ინჟინერი, აგრონომი, ექიმი, ზოოტექნიკოსი, პედაგოგი, სხვა სპეციალისტები, რომლებიც არსებითად ხელშეორედ უნდა მოვამზადოთ!

საქ. კპ ცკ-ის III პლენუმის მასალებიდან

საქ. კპ ცკ-ის III პლენუმის მასალებიდან

ნ.ბ. ბ. ლომიძისა

წერილი მოკითვან

შორიდან მოგესალმებით, ჩემო ცოლო და მშობლებო! მოგესალმებით, შვილებო, ცოცხალი მამით ობლებო!

იმ უნამუსოს რა ვეთხრა, ვინც აქ წამოსვლა მირჩია! მე რა მინდოდა შორეთში, ვერ დავეტიე სვირშია?!

რამ გამაბრჩევა, არ ვიცი, მანდ ვინ მიშლიდა შრომასა?! მანდ რომ ამდენი მეშრომა, მომცემდნენ ორჯერ ორმაგსა!

მაგრამ რას იზამ, ასეთი უფილა ჩემი ბედია! თან მინდა გითხრათ სიმართლე, თანაც ვერ გამიბედია...

მთელი ზაფხული გშრომობდი, ოფლი მდიოდა მღუღარი, ვთხრიდი შენობის საძირკველს, წყალში ვიდექი მუხლამდი.

ფულს ვაგროვებდი. ვზოგავდა, ვიყავ ნახევრადმშვიერი, ნეტავ, გაჩვენათ, რას ვგავარ აღარ მაქვს კაცის იერი!

ერთ ღამეს სულ მთლად გამქურდეს და გამფცქვენეს, როგორც ტარანა...

ფულსა და ნავაჭრს ვინ ჩივის, ზღუზა-შარვალიც არა მაქვს!

ვარ ასე გაბრჩევებული, გაგიყებამდე მისული! მოვდივარ! გამომიგზავნეთ ტანსაცმელი და გზის ფული!

პალარიან მოსაზრებით

„მის იშენა სიბრძნით ვანი, ის არს ჩემი სათაყვანო...“ — ეს სიტყვები დავით გურამიშვილს ეკუთვნის და ისევე უკვდავია, როგორც თვით ამ სიტყვების ავტორი. ვანი დღესაც სიბრძნით შენდება და ყველა ჩვენთაგანისათვის სათაყვანოა. სათაყვანო თავისი წარსულით, აწმყოთი და მომავლით.. ვანის არქეოლოგიური გათხრების პონაპოვრებმა ხომ მთელი მსოფლიო ააღაპარაჟა..

მაგრამ, ასეთი შესავლის შემდეგ, რაც უნდა სამშუხარო იყოს, მიმდინარე წლის 19 ივნისს ვანის რაიონის ცენტრალურ პურკომბინატში გამომცხვარმა პურმა, ვანელ მომხმარებლებთან ერთად, ჩვენც აგაღაპარაჟა...

არადა, კაცმა რომ თქვას, პური კი არაფერია: ცოტა ფქვილი, ბევრი წყალი, მერე ტრადიციული „ტყაბ-ტყუბ“ და უხარისხო პურიც მზად გახლავთ.

ხარისხის ხუთწლედში უხარისხო პურზე რომ ჩამოვადგეთ საუბარი, ცოტა უხერხულია, მაგრამ უხარისხოდ იმუშაო და ხარისხიანი პური გამოაცხო, ვფიქრობთ, ცოტა ძნელია!

კაი, ბატონო! ვთქვით, როგორც ეს იმ დღეს პურკომბინატში გვითხრეს, დანადგარები ძველია, მაგრამ ეს არ არის გასამართლებელი არგუმენტი, რადგან ჩვენში ჯერ არ არსებობს ისეთი უნიკალური დანადგარი, რომელშიც ცომს ჩადებ, პურს მიიღებ, ჩააბრუნებ პურს და — ისევ ცომს მიიღებ. ამიტომ არსებულ ძველ ტექნიკას, ახლის დადგამდე, პოვლა-პატრონობა უნდა! ახლა რა გამოდის? ასეც და ისეც, ცომი პური გამოდის! ასეთი პური კი მაქვთ რაიონის ცენტრალურ პურის მაღაზიაში, რომელსაც გამყიდველი ვ. აბშილაჯა ყოველგვარი შემოწმების გარეშე იღებს და ჰყიდს.

სანამ უცადოს ვანის მოსახლეობამ ახალი დანადგარების დადგმას? სანამ იკვიროს პურის ცხობის ხარისხის გაუმჯობესებაზე და სანამ იბუზღუნოს, ვანში პური არ იქმნებაო!

**საქმე
კურიანება
გულეზი**

პურის ქამაზე გაგვასხენდა: ვანის რაიონის ცენტრალური პურკომბინატის ხელმძღვანელები ვაბედული ტროქილოქსებივით იგვეცნენ პირში:

— გვახრჩობთ, ბატონო?!

1 ტროქილოქსი — ფრანგული, ნიანგს გაბედულად რომ უფრინდება დაღებულ ხახაში სკვეების ნარჩენების ამოსაქენკად.

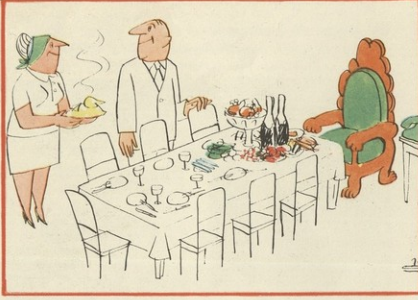
დაიძახეს ერთხმად, მაგრამ მათ, როგორც ეტყობოდათ, ჩვენ კი არა, მათ მიერვე გამომცხვარი პური ახრჩობდა, — ხალსი არ ხართ? — იხსნდნენ ისინი წყალწაღებულე-ბიგით და დალაპარაკების საშუალებას არ გვაძლევდნენ, არც თავიანთ სახელ-გვარებს გვეუბნებოდნენ. მხოლოდ წარმოეჩინა ახალმა გამგემ — ივერიკო ბიბილიევილიმა დაგვიწერა ახსნა-განმარტებითი ბარათის მსგავსი რაღაც, ისიც ჩვენი დაუინფორმირებლობის შედეგად. როცა რაიკოპკავშირის გამგეობის თავმჯდომარის მონახულება გადავწყვიტეთ, გამგეობის თავმჯდომარეს ვინ ამბობს, რაიონში მთლად გაწყვიტეს ყველა: რას ამბობო, დღეს შაბათია, რაიკოპკავშირში ვის ნახავთ, იქ რა გინდათ, აგერ წამობრძანდით, სიკხეა, ცივი ღვინით ყელი გავვირილოთ, ლოქოს ფუთთან თავს საკალანდო ღორის თავივით დავიდებთ მაგიდაზე! დოში რაა, დოშიაუც გავაჩენთო!..

უპურო პურისმჭამელებს საქმელად ვარგისი პური არ ჰქონდათ და, პურ-მარლის მაგიერ, დომ-მარისზე გვეპატიებოდნენ!

...სოფელ ჭყვიშთან ნელა, მდორედ მიედინებოდა პატარ-პატარა და დიდ-დიდი ლოქოებით სავსე მდინარე სულორი.

სულ ორი წუთით შეგჩერდით ამ დიდებული მხარის უღამაზეს კუთხეში და, მდინარის ნაცვლად, ფიქრების მორევივი გადავეშვით: ბევრჯერ ჩაუვლია ამ მდინარეს ვანში და ჩაივლის კიდევ, მაგრამ პურის ცხობის საქმე როგორ ჩაივლის, ეს, ალბათ, ვანის რაიკოპკავშირის გამგეობამ იცნ!

რევაზ ოსუფიანი, „ნიანგის“ საქ. კორესპონდენტი

— ის დღელი სად დავდეთ? — დინჯატრისი საპარტოლთან!

ნაჩიღები თაქიღა

ისებ ვაჭარსენო, ძვირფასო თბილისელებო! მართალია, დიდი შეღავათი თემქელებისათვის იქ წერილსაც არ მოუცია, ამას წინათ რომ გამოცხადებოთ „ნიახისი“ მეშვეობით, მაგრამ, ნათქვამია, ჭირისი თქმა ჭირისს ეკადრება ვაჭარსენო! ჩვენს ეს ვაჭარებო, თქვენზე უფროსი მშვერელია! ჰოდა, ვაჭარბიო ჩვენს საღაღღებოთ, იქნება, დღელი შეგვიპოვებდეს...

წერილი მითხარ — „შაბაღოროთი ბაბასიანი“

თბილისელებო, თემქედან სიტყვა ნუ გავიცოდებთა, შეუთხო მიწორბათის თქვენი მოხელეა სჭირდება! მიწვეულებო ერთ ქვეყანას, არც მითხარა ერთ, არც ცისა, ისინითი გულსტკივლი შეუთ ამაის კაცისა: დინჯარც ერთი არ გახდა, რომ ტელეფონი დადგან, რომელთაც რანგით ცეკოთით იმათ თემქაში რა უნდათ?! რომელთაც რაგით გვეკუთვნის, ისე მოგვეცენ უნდოდ, სხვას ვეღარავფრის გახერხებთ, თქვენ შემოტკობითი გულითი, თქვენ დღებოთ მოგეო, კარგობი, სარგებლობი ყველა უსულებო, როცა გეორდებთა ულმებით კომოსისაც ესაუზნებთი! თემქაშით თქვენი ძმები გართ, შენი ტკივლით ვეტყობითი, კოსმოსის არ დღარბობთ, ხანდახან ვაჭები დღავთკეობით!

წერილი მისაუთი — „ზახაბი“

გამორბით ჩვენ ვართ გაცემი — თქვენ, თბილისი მოგანტრებია. წყინან შენარსაც რა უნდა? კონკრეტებს შორის გუბნით, იცხვას გამზობ, თინჯარც გუბაჩა! ძლიერ მიგანტრებთ წამებით, ყოველ ნახაზეხ მიგველის ტალახით სასეს სრამებო. ვინც ხარობს ვიცით, დატკობით, თუ ვერ დატკობარ, რას შერებო? სულბანი ვეღარ დადიან, უკამყოლებოდ, ბავშვები! სოჯან ახდელი ჭებია, გამეფლუთა ცოფითი ვიფებით, აქეთ გატკბილი თავებით და მოგრებელი კისრებით... ვიცით, ვასულბან ზახაბარს თქვენ მალზე დავახარალოთ, თქვენს გუბნს ქველს ჩვენ რაი! ჩვენ ხომ თბილისში არა ვართ? ველავ მიხსელოდა ზახაბი, თბილი შივა და დიდებდა... სცხვანთ ეშველა, რაგასაც... თემქან საშველი არ დგება!...

ბოლოსიტაბა

თბილისელებო, შეგონდეთ ჩვენი ამდენ ხნის ცუბილი, რა ვენახა რით დიდებდაყა? ვინ მოგანტრა კურბილი?! გზებო არა ვაჭავ, რა ველთა უსუ-ვაგლოდ ვარკობთ თქვენ ჩვენი თავი მოვკვეცივთ, სალამი დავიგვიანაო! ვერ გამოხსელებთ სახლდან, სადმე ხარამი არ გადავიდეთ! გთხვით, რასაბჭოს მუშავებს ჩვენი მოპოთხვა გადასცემო!

თემქელების დავალებით — მახანან გომორჯავნილი

ნახტიმტეზი

შუალამ ვადიდა. უნივერსალის გემვა? უცხო ჩემი მოხმას, შენობას გარშემო შემოვარა. ანაზღად თვალ შესწარი, ფანჯარაში კაცი როგორ ვადიდა! დაბნის გემვაი არ დაბნის, უნალო მილიციის თინაწმირბულს ტელეფონით დაუკავებოდა:

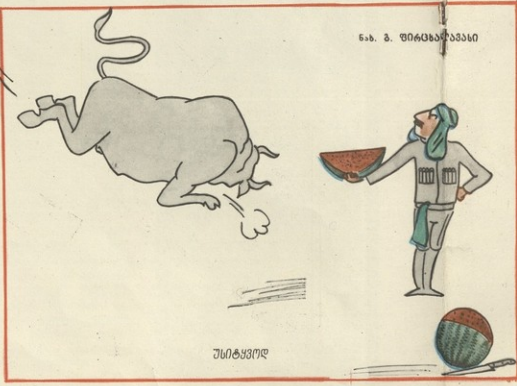
— ვიღაც შეშობიანა უნივერსალი... მე რომ მის ვაჭარს გემვა, შეიძლება აღბნობტიქ!... სანამ ვგებარ არ არის, წამებოვქვლილი!

რანდენიწ წიწითი უნივერსალი, თავის მხარე-ველიანად, ალაშმი მოქცა. მილიციის ერთ-ერთი აპერატორული მუშაკი იმ ფანჯარაში ვადიდა? უნივერსალი, საიდანაც — მხარე-ველი, თან წაწინარდიდადამცემი შეიჭარა. უნივერსალის დუა-პატიველი სტუმარი დალანდა, იღუბლა გაკავა ვალს და ქურდის მიწვევდას, მიოველებს გადმოსცხვდა:

— დასაბეს ათვალიერებს! საქინელი არ მისწონს! დასტვეშ რაღაც იბოჯა ირინიან ანთხებს ვამოდის დასლებიდან! ჩადის საწყობოში იქ მოცილებს ვერ მალავს, კანდირდგან, ხმა-მალდა ლაპარაკობს... ნახეთ, აქ საუკუნოდ ხმა-პორტული საქინელია! ზვეთი არ, დასტვეშ ნაყარწუარი საქინელი უქვიადა! ამოდის სტე-ციებში რაღაცს ვეებს! იპოვას ინტელიციით ვებეჭობ, სანაფის წიგნი უჭერია ხელს! ფურცლებს შიგ რადაც წერს! თუ არა ევლებო ის კ წერს და წერს! ნაწილივად საშოველი ვეგმას უღვეს თავის ბანის წყურბლის ჩვენ დე მტაცებულს წავაწვდილი!... დამთავრა წერას სტო-ვებს უნივერსალს ფანჯარაში გადმოდის! სვეტ გართო არსი! არ დაავაგოთი ბანდის ვალს და რეკრავაო! უკან ადღეფეთ, რომ თვალბიდან არ დღავარგობო! მე მის სამოქმედო ვეგმას შევეს-წავლი! მომიხმინეთ! დავიკეთ კითხვა:

ნა. ბ. უჩიძის სახელი

სუსტაველი

• თუ გული გელობს, „ვალილო“ რა სასძელია?
• გივასსარტულიან ლანდელ-გაბეხასაც მტკიცე საფუძველი უნდა.
• თრახინი კაცო თრახინ ქარზე უკეთ სია.

წოტი მინიხი მახანგებელი!

მიწღვარ ჩემთვის ქურაში, თან გამეულ-განთხმულს ვავალორებო. ვიღვია, შევლოვით ვიღვი იფიცილი შეხმხვევას! მივალ და ინტერ-ვიუს ავიღებ-მეტი. გავიფიქრე და მორიდებით მიუვასლოვით დიდი, ცისფერი, ლამაზი თვა-ლები ციწებოთი ჭინდდა სასეს...
— რა გატირებს, ჩემო მშენებო? — შევე-
— როგორ თუ რა მატორებს, ვიღაცს ხელ-ჩანთილი სასქელები მოუპარეს!
— მამა უსიხვდა! — ვიქვე გუნებში ქურ-დის მისამართით და მადღებრებას გრინობოთ ადულიბმა გვა განვაგებო.

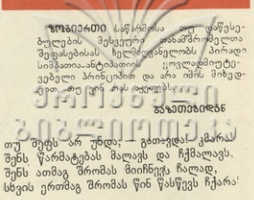
ანა დენდა

დილოტი

— რამდენი კილო ხარ?
— ას კილო.
— ექვამა მოძირობა, დილის ვარკობი და ბუოკოლომტკობანი კრისი გამოიფიქრა!
— ზეხნებო კაცი ხარ!
— კი ექვნილოდი, რომ...
— რა! დილით აღორ ადგომას ხომ არ ე-ზახებო?
— არა, კაცო! ექვს საათზე ფეხზე ვარ ბოლოქი!
— მამა, რა გივლის ხელს!
— ლოდეს ირვა საათზე რთოვრე და რა ჩავა მეთათ საბოტოლდან ძირს ფეხიო!

თამაზ ვეიშვილი

თუ შენს არ შენდა...

რაც უნდა გქონდეს ამაგი წინადა, თუნდ ჩამოვად გარკის ვგება შენად, თუნდ ნახოვად გარკაცვავი ვიგად, თუნიდა სასქენს სასქენს თავი.

რაც არ ავეთი, — შენს ნაწილს არა, არ დაინახავს! პირქით ვფარავს, ის შენს ნაკვეთს სუველად წამოხს, არ მიოხუბლები რაღაცაზე თველნი!

სადანდ ზოგივით სულ დასტარ-დასტარ პანტეიტიკებს არ ხარჯავ მისით და არ უღებო სასაბო, უნდა, როცა ვუბნ იგი, შენც არა სწუხებარ!

და აღარ გავიგოს, რად ვემტრება, შენ რაგომ გემუქნავს, სხვას ვფრებო, — ვინ თავს დატყავს მორჩილად, ვმურად ვინ თავზე უჩერს ჩანქნით! შურავს, — უფურებს ამას და არა იმას, — ლოდეს ირვა საათზე რთოვრე და რა ჩავა მეთათ საბოტოლდან ძირს ფეხიო!

მირიან შოთაბაძე

ნა. ბ. უჩიძის სახელი

შენ ხელები თობი და ნინაბი დავმუნდებოდა, დავმუნდებოდა და რარივად დავმუნდებოდა, შენი მარჯვნივ რამდენი რამ მუნდებოდა, ყამირ მომუნებ ბალ-ვენახი გამუნდებოდა.

შენ ხელები თობი და ნინაბი დავმუნდებოდა, დავმუნდებოდა და რარივად დავმუნდებოდა, შენი მარჯვნივ რამდენი რამ მუნდებოდა, ყამირ მომუნებ ბალ-ვენახი გამუნდებოდა.

შენი ფანაბი ამობრავას გადაჩრებოდა, შენი სახელ-კარი უტაკბონოდ არ დადებოდა და დღვაბითი სიღამლისენ არ დაწვებოდა... შენი სახელი მიულ ქვეყანას გადასწუხებოდა, შრომის გმირობის ვარსკვლავები დავმუნდებოდა, დავმუნდებოდა და რარივად დავმუნდებოდა!

— ჩვენი სხალი მხარი პრაქოლომისი პრეზუმსირი — სიძესა სმუნდაძე!

ნინოლენ იოსებში

მეცნიერების დამსახურებულ მოღვაწეს, ფილოლოგიურ მეცნიერებათა დოქტორს, თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ძველი ქართული ენის კათედრის პროფესორს — **ივანე ბესარიონის ძე იმნაიშვილს** — დაბადების 70 და სამეცნიერო-პედაგოგიური მოღვაწეობის 45 წლისთავი შეუსრულდა.

საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის ბრძანებულებით, ხანგრძლივი და ნაყოფიერი სამეცნიერო-პედაგოგიური მოღვაწეობისათვის და დაბადებისამოცდადამეათე წლისთავის გამო ივანე იმნაიშვილი საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის საპატიო სიგელით დაჯილდოვდა.

ივანე იმნაიშვილს

იუბილეს მოგილოცავ —
ძვირფას ვანოს იმნაიშვილს!
სახელი და გვარი შენი
ძველქართულის ჰიმნად ისმის!

გაღღერებელ ლექსიკოგრაფს,
ტექსტოლოგს და გრამატიკოსს!..
ამაგი და ღვაწლი შენი
მომავალმა განადიდოს!

ხარ ნათელი პიროვნება,
ოლიმპელთა სწორი, დარი!
ოთხთავების ღმერთს გებრძოლოს, —
დღეს ვისა აქვს ორი თავი?!

შენს ბრწყინვალე გამოკვლევებს,
სიმფონია-ლექსიკონებს
ეწაფება, როგორც წყაროს, —
ყველა, — ქართულ ლექსს ვინც მონებს!

ბრუნების და ბრუნვამტკონდე,
უპასუხე ასეთ კითხვას:
ეს სოფელი რაშიგან არს,
რას გვებრუნვებს, რა ზნი სჭირსა?!

სანამ პასუხს მივიღებდე,
მე ჩემს სათქმელს გავათავებ:
გაუმარჯოს შენი მნათი
ნიჭის მზიურ მრავალთავებს!

ზაურ გომოლაძე

ვცხოვრობთ თბილისში, ბოგდან ხმელნიცკის ქ. № 32-ში. დაწყებითი თუ საშუალო სკოლის მოსწავლეები ძალზე დატვირთვები ვართ. საკლასო დავალება აუცილებელი და ნომერი პირველი დავალებაა, ამის გარდა გვაქვს სხვა საქმეებიც: მუსიკა, სპორტი, ბიბლიოთეკა, სხვადასხვა წრეები, მაგრამ ყველაზე ძნელი და მოუხერხებელი ჩვენთვის ბანაობის წრეა.

ბანაობა ყველაზე იოლი, სახალისო და სასიამოვნო გვეგონა.

გაჩნია, როდის! ჩვენ, ამ სახლის ბავშვები, შუალამისას ვბანაობთ. ამ „წრეში“ ჩვენი მშობლებიც არიან გაერთიანებულნი. ისინი წყალს ღამის 3 საათამდე ყარაულობენ, ჩვენ კი გვჭინავს არხეინად, სიზმარს ვნახულობთ, ვითომ წყალი არ მოვიდა და გვინარია, მაგრამ სიზმარში რასაც ნახავ, პირიქით ხდება, გავგიგონია. ნამუშაღამევეს დაგვაცხრებია, გავგაღვიძებენ და აბაზანაში გვიკრავენ თავს. მეორე დღეს მერხებზე გვეძინება, სამაგიეროდ დაბანილები ვართ!..

* * *

ჩვენ კი დიღმის მასივის მეორე კვარტალში ვცხოვრობთ და ვიბრძვით!.. ალბათ, გაგიკვირდებათ და გვკითხავენ. ვის ებრძვიან. ისინი ძალზე ბევრნი არიან, სახელი ერთი და ძალზე მოკლე აქვთ. ამ დაუღალავ და შეუპოვარ მეომრებს, რომელთაც ჩვენ თავდადებულნი, მუხლ და შუბლმეხვეულნი, კარებ და ფანჯრებდასურულნი ვებრძვიან, კოლოები ჰქვია. დაგვეზმარეთ, მოგვეშველეთ, თორემ გავაღლებთ ფანჯრებს და ზეწრებს გამოვკიდებთ!..

* * *

ამა წლის 17 ივნისს, დილის 9 საათზე, თბილისიდან სასწრაფოდ მიწვალდა ონს დავლაპარაკებოდი. შევეუ-

ნ.ხ. ელისო მაყაშვილი

— ქალო, რომ განიშვლებულხარ, ქოლბა მაინც დაიფარე!

ვეთე კიდეც „სასწრაფო ლაპარაკი“. თითქმის მთელი დღე ველოდე, მაგრამ სულაც არ გამკვირვებია, რომ არ შემეერთეს. გადავწყვიტე, წავსულიყავი. დაილოცოს დღევანდელი ტრანსპორტი. ჩავედი ონში და ტელეფონმაც დაიწყარუნა, თბილისს ელაპარაკეთო. აი, ამას კი ჰქვია „რაჭული კავშირგაბმულობა“.

* * *

ახალციხე, სააკაძის ქუჩა! ვისაც არ უნახავს, ალბათ, წარმოუდგენია ვაქცაცთა ადგილსამყოფელი და ეროვნული გმირის — გიორგი სააკაძის სახელობის ქუჩა როგორი უნდა იყოს. სამწუხაროდ, სულ სხვა სურათია: გაზაფხულზე და ზაფხულში წუმბე დგას, შემოდგომაზე — ტალახი, ზამთარში კი ჭუჭყიანი წყალი ყინულითაა დაფარული. ბავშვი უმშობლოდ არ გაიშვება, ქალი კი — უკავალროდ!

* * *

გეგეპკორის რაიონის სოფელ მახათში არც რადიოგაყვანილობაა და არც ავტობუსი დადის. მოწყვეტილი ვართ ყოველდღიურ კავშირს რაიონის ცენტრთან. ახლა იმას ვნატრობთ, იქნებ, კვირა დღეს მაინც მოგვინახულოს ავტობუსმა და მერე კიდეც ერთ კვირას დაველოდებით. რადიოს მაგიერ ტრანზისტორებს შევიძინებთ, ტელეგადამცემებს ვუყურობთ და იოლად გავალთ.

მოისმინა შანი სინარულიძე

ნ.ხ. ზ. შირცხლავასი

— არ მოწყვიტო, ვვა! ნახე, რა ფასი ადგეს!..

653
30.17
76

გ ა მ ო ს ლ ა

ბედაურების ინსტიტუტში შესვლისას ვირი იორღების შეჯიბრებაში ჩაიჭრა. პროტექტორმა თქვა:

— ჯერ ჩოჩორია, ვირი გახდება და ისაწავლისო.

ვირმა სასწავლებელი ისე დაამთავრა, იორღა ჭენებაზე წარმოდგენაც არა ჰქონდა. პროტექტორი ისევ ამბობდა:

— ჩოჩორია და ისაწავლისო.

ერთ მშვენიერ დღეს ვირს ბედაურების ინსტიტუტი ჩააბარეს. იმ დღიდან იორღების შეჯიბრება საერთოდ მოისპო.

გ უ ლ კ ე თ ი ლ ი

მგალმა თეთრი კბილები გამოუჩინა ცხვარს და — რატომ შენც არ იციანო?!

ი კ უ ლ ე ბ ა

პურმა გამოცხობისას ტაფას უთხრა:

— რა არის, სულ ერთთავად მითუთქავო?

— ერთი ჩემი ფსკერიც ნახე, რისგანა მჭირსო! — დაიკვნესა ტაფამ.

ვივი მარჯაშვილი

კ ა თ ი ლ ი ი ყ ო ს თ ქ ე ნ ი მ გ ზ ა რ ო ბ ა !

— როგორც იქნა, გვეშველა! მოვიდა ლანჩხუთის ავტობუსი! ქალბატონო, სამი ბილეთი მომეცით ქუთაისამდე!

— აღარ არის!

— კი მაგრამ, როდის მოსწარით გაყიდვა?! დილიდან აქ ვდგავართ!

— არ არის! მორჩა!

— ქალბატონო, ბავშვებით ვარ!..

— არ არის! გესმის თუ არა?! გაეთრიეთ აქედან! ნერვებს ნუ მიშლით!

— ...

— წადი, მიჩვილე: **შუკაკიძე** ვარ გვარად, ავერ მიყენია „უ ი გ უ ლ ი“, **სახჩერეში** ვცხოვრობ, **ლ ე ნ ი ნ ი ს ო ც ე ნ ო მ ე რ შ ი**. გინდა კიდევ რამე?

მეტი რაღა უნდა გვიხდოდეს! ყველაფერი გასაგებია! ჩვენი მხრიდან დავაზუსტებთ, რომ ეს დიალოგი მგზავრსა და მოლარეს შორის 15 აგვისტოს მოხდა **სახჩერის ავტოსადგურში**, რომ ამ საუბარს დისპეტჩერი აბესაძეც ესწრებოდა და თავი არ შეუწუხებია, ჩარეულიყო საუბარში და მოლარისთვის წესრიგისაკენ მოეწოდებინა (როგორც შემდეგ გამოირკვა, ისინი, თურმე, უბრაოდ არიან ერთმანეთთან!), რომ **შუკაკიძე** ბევრს ელაპარაკება ასეთი ტონით, რომ ამ სადგურში ხშირად აქვს ადგილი რესების ჩაშლისა და არევი-ღარევის ფაქტებს!..

კეთილი იყოს საჩხერიდან თქვენი მგზავრობა, მოქალაქეებო!

ზარილოვანი

ნ.ა. მ. აბაშიძისა

— კაცო, უფროსი გელაპყობათ და ტაშს უბრაბთ?!

— რა ვქნათ, კბა! არ დავუპრავთ და ჩვენს დავიდუპებთ!

გორის რაიონის სოფელ ატენიდან წერილი მოვიდა. ავტორი კოლმეურნეობის ხელმძღვანელობას აკრიტიკებდა და თავმჯდომარის არადამაკმაყოფილებელ მუშაობაზე გამოთქვამდა უკმაყოფილებას.

რედაქციამ წერილი საქ. კპ გორის რაიონის გადაუგზავნა, საიდანაც ასეთი პასუხი მივიღეთ: „...გამგზავნილი წერილის შემოწმების შედეგად გამოირკვა, რომ ატენის კოლმეურნეობის გამგეობის თავმჯდომარე ამხ. ჯ. ბედოშვილმა, რომელიც 1975 წელს აირჩიეს ამ თანამდებობაზე, ვერ გაართვა თავი უაკისრებულ მოვალეობას. კოლმეურნეობაში მოშლილი იყო შრომის ორგანიზაცია და დისციპლინა.

...ატენის კოლმეურნეობის თავმჯდომარე ამხ. ჯ. ბედოშვილი თავისივე თხოვნით განთავისუფლებულ იქნა დაკავებული თანამდებობიდან“.

მიმდინარე წლის მარტში „ინანგმა“ (№ 5) გამოაქვეყნა კრიტიკული წერილი სათაურით — „მამა აბრაამის ბატყენები!“, სადაც მკაცრად გაკრიტიკებულა შირაქის საძოვრებზე მყოფი მწყემსების საყოფაცხოვრებო პრობები, აღწერილია მათკენ მიმავალი გზების სავალალო მდგომარეობა და პირველი მოთხოვნების საგნებით მომარაგების საკითხი დაუენებელი. საქ. კპ ახმეტის რაიონში აღნიშნული წერილი განიხილა და პასუხიც გამოგვიგზავნა: „...ფაქტები სინამდვილეს შეეფერება. ელდარის მეცხოველთა დასახლებისაკენ მიმავალი 14 კმ-ანი გზა ავარიულია, მაგრამ მის შეკეთებას ახმეტის რაიონი ვერ აწარმოებს, რადგან საქართველოს სსრ მინისტრთა საბჭოს 1975 წლის 14 ნოემბრის განკარგულებით შემოადინებული გზა გადაეცა წნორის გზატკეცილების საექსპლუატაციო უბანს.

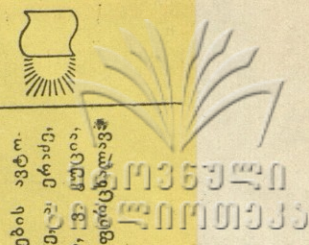
ხანგრძლივი ზამთრობისა და უამინდობის შედეგად გამოწვეული უგზოობით გარკვეული შეფერება იყო პირველი მოხმარების საგნებით მწყემსთა მომსახურების საქმეში. ავტოდუქნები ხშირად ვერ აღწევდა ფერმებამდე, რის გამოც მწყემსებს უვიფროს უხდებოდათ მისვლა სოფ. კასრისწყლის მაღაზიამდე.

ამჟამად მიღებულია ყველა ზომა მდგომარეობის გამოსასწორებლად“.

მიმდინარე წლის მაისში „ინანგმა“ (№ 9) რუბრიკით — „ინანგის ლოკატორი“ გამოაქვეყნა კრიტიკულ-მამხილებელი წერილი, სადაც გამოთქმული იყო ქუთაისის ავტოქარხნის ქუჩაზე მცხოვრებთა გულიატკივილი ავტობუსის ცუდი მუშაობის შესახებ. ქუთაისის საქალაქო საბჭოს აღმასკომის მრეწველობისა და ტრანსპორტის განყოფილებამ განიხილა აღნიშნული საკითხი და გვიპასუხა: „...ამჟამად ავტოქარხნის ქუჩის გავლით ყოველდღიურად მოძრაობს მ სახის სამგზავრო ტრანსპორტი.

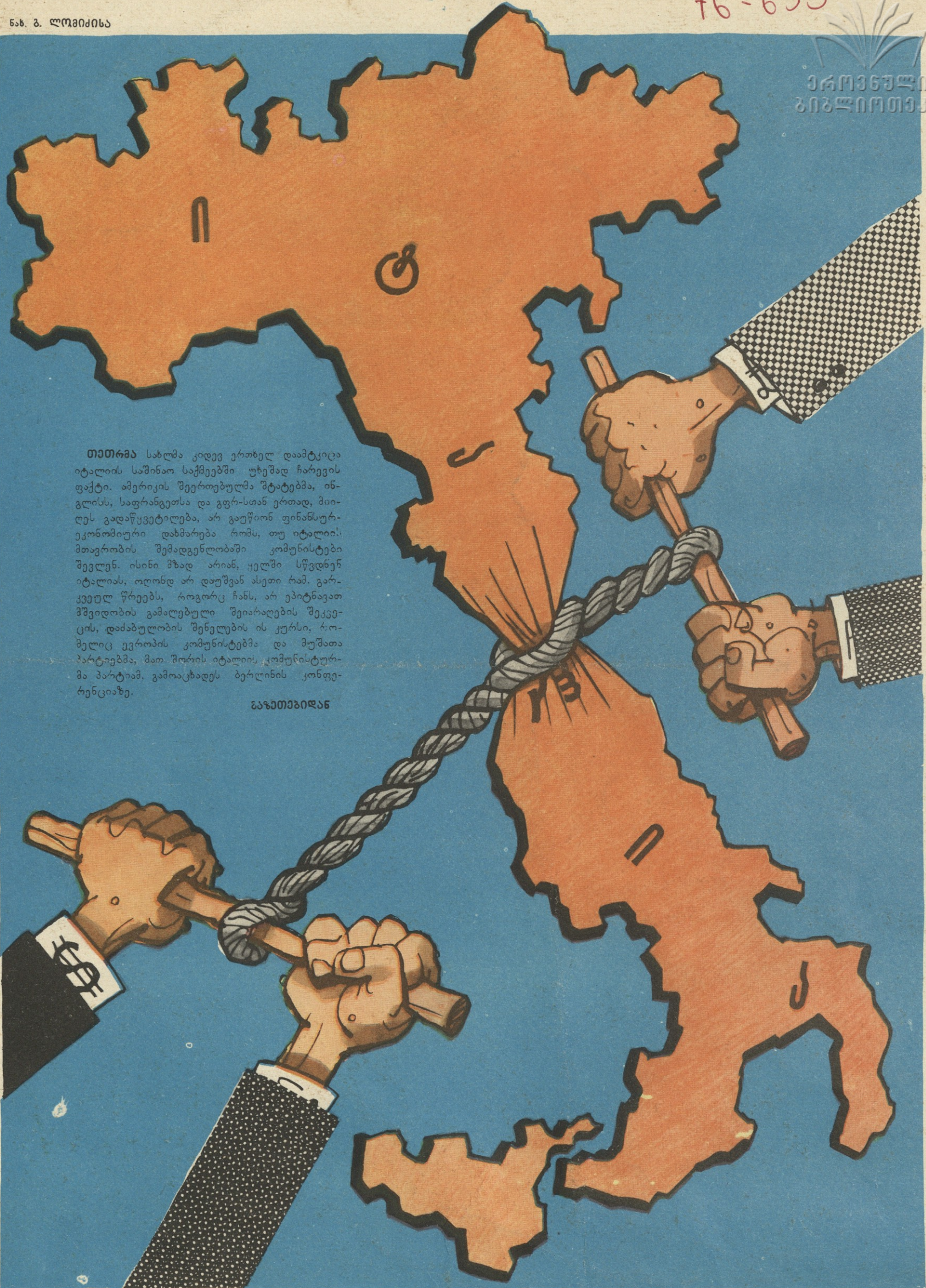
...„პიკის“ საათებში ავტოქარხნის მუშა-მოსამსახურეთა გადასაყვანად გამოყოფილია დამატებითი ავტობუსები, რაც უზრუნველყოფს აღნიშნულ უბანზე მგზავრთა ნორმალურ გადაყვანას.

...წლის ბოლომდე გათვალისწინებული გვაქვს სათანადო ღონისძიებების გატარება, რაც კიდევ უფრო გააუმჯობესებს ავტოქარხნის მიმართულებით საქალაქო სამგზავრო ტრანსპორტის მუშაობას“.

ნახაბი თემების ავტორები: მ. აბაშიძე, კრაპი, ნ. იაკობაშვილი, უკუაშვილი, გ. ლომიძე, მ. ფორტულავა

სარედაქციო კოლეგია: ზ. გიგაშვილი (მოთავარი რედაქტორი) ზ. პაციაშვილი ზ. ლომიძე, გ. მალაფონი (მხატვ. რედ.), გ. ნიუნიანი, გ. სინბარულიძე (პ./გ. მდგომარეობა), გ. ფირცხალაშვილი, თ. ზეინიანი, გ. სანინი და იუმიტინი შურნაშვილი „ინანგმა“
 გ. თაქნიკური რედაქტორი მ. კუბალაშვილი, გ. თბილისი, რუსთაველის პრესამბი № 42, საპრესბიუროს კაბინა-გამომცემლობა, ბალაიძის სასახლამდე 31/VIII-76 წ. მალაფონის ფონმა 70X108/18
 ფოტოგრაფი ნაბაძე ფურცელი 1. საპრესბიურო-საპრესბიუროს თბილისი 1.7 საპრესბიუროს კაბინა-გამომცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინისკ. 14. გზამკ 2769. უფ 00814 ტბი. 138.000
 ნაქვეყნების გამომცემლობა: „ნიანგმა“ საქართველოს სსრ მინისტრთა საბჭოს 1975 წლის 14 ნოემბრის განკარგულებით შემოადინებული გზა გადაეცა წნორის გზატკეცილების საექსპლუატაციო უბანს.
 ტელეფონები: 99-76-69, 98-19-42, 98-10-78, 98-49-82.
 მთავარი რედაქტორი: გ. ნიუნიანი
 მოადგილე: ზაურ ბოლომდე

თეთრგა სახლმა კიდევ ერთხელ დაამტკიცა იტალიის საშინაო საქმეებში უხეშად ჩარევის ფაქტი. ამერიკის შეერთებულმა შტატებმა, ინგლისს, საფრანგეთსა და გფრ-სთან ერთად, მიიღეს გადაწყვეტილება, არ გაუწიონ ფინანსურ-ეკონომიური დახმარება რომს, თუ იტალიის მთავრობის შემადგენლობაში კომუნისტები შევლენ. ისინი მზად არიან, ყელში სწვდნენ იტალიას, თონდ არ დაუშვან ასეთი რამ. გარკვეულ წრეებს, როგორც ჩანს, არ ეპიტნავთ მშვიდობის გამაღებელი შეიარაღების შეკვეცის, დაძაბულობის შენელების ის კურსი, რომელიც ევროპის კომუნისტებმა და მუშათა პარტიებმა, მათ შორის იტალიის კომუნისტურმა პარტიამ, გამოაცხადეს ბერლინის კონფერენციაზე.

ზაზეთებიდან